

Antoni Martí i Monterde

Aprenc a desvestir-me
malgrat que sempre

he sabut

allunyar-me.

I en la roba

queda

(cordam antic d'humitat

sorprès al primer son,

carència de llum,

saqueig de llençols,

perquè és temps de pluja

i és tard

desvestidament tard, mai)

en el despoblament de roba

queda

una distància alentida

una distància de pluja i ventre quiet.

Platja.

(I he sabut de la fam imprevisible,
de l'escriba de sorra inesperada
a la meva sabata, de butxaques
buidant-se per a l'edat d'estrangeria,
del temps insubornable; llums,

abatiment del rumb, indecisió de llums
on un immigrant apunyala un emigrant.)